Πορεία προς την Ανάσταση: Καλή Σαρακοστή

Μέσα σε καιρούς που ερεθίζουν την σκέψη, μέσα σε εικόνες λύπης που βλέπουμε σε κάθε γωνιά του πλανήτη μας, μέσα σε ένα κλίμα αποδιοργάνωσης που γίνεται αισθητό όλο και περισσότερο κάθε φορά που βλέπουμε ειδήσεις, η αγία Εκκλησία μας έρχεται για να μας δώσει και φέτος την Ελπίδα που φαίνεται ότι ξέφτισε μέσα μας από την προηγούμενη Σαρακοστή. Γι’ αυτό άλλωστε σοφά η Εκκλησία μας επαναλαμβάνει κάθε χρόνο το ίδιο ακριβώς πρόγραμμα, με την ίδια σειρά και δίνει έτσι τις ευκαιρίες σε όλους μας να αναγεννηθούμε και να επιβιβαστούμε σε αυτήν την μεγάλη Κιβωτό που μας οδηγεί στο λιμάνι της ουράνιας βασιλείας.

Στην περίοδο των εορταστικού Δωδεκαημέρου που αφήσαμε πίσω μας, διαπίστωσα ότι το πολυπόθητο "πνεύμα των Χριστουγέννων" δεν επισκέφθηκε πολλούς από εμάς, ή και να μας πλησίασε δεν μπόρεσε να μας προσεγγίσει διότι ήμασταν ήδη κατειλημμένοι από το πνεύμα της μιζέριας, της γκρίνιας και την απελπισίας, ταλαντευόμενοι ανάμεσα στην κοσμική κρίση και την πνευματική ανυπαρξία. Τα είδωλα των Θεών που πιστεύαμε γκρεμίστηκαν. Ο βωμός της δόξας του χρήματος έπεσε. Η μόνη μας ελπίδα που ήταν η οικονομική καταξίωση εξανεμίστηκε. Και μείναμε άκληροι. Χωρίς σκοπό στη ζωή. Είχαμε θέσει κάποιους στόχους. Να αποκτίσουμε ένα-δύο ακίνητα. Να αλλάξουμε αυτοκίνητο. Να πάμε ενα ταξίδι με τον δέκατο-τρίτο μισθό. Και δεν καταφέραμε τίποτα. Δεν καταφέραμε να αποδείξουμε στην οικογένειά μας ότι έχουμε τη δύναμη να το πετύχουμε. Κόπηκαν τα φτερά μας. Γκρεμίστηκαν τα όνειρά μας σαν τα αγάλματα του Ευρώ που λατρεύαμε ως τώρα.

Και η Εκκλησία, εκεί, κάθε χρόνο χτυπά την ίδια καμπάνα την Κυριακή της Τυρινής το απόγευμα, δείχνοντας σε όλους μας, ότι περιμένει. Περιμένει την δική μας επιστροφή. Περιμένει να ξυπνήσουμε. Περιμένει να συνειδητοποιήσουμε ότι τα όνειρά μας είναι κάλπικα. Περιμένει να γυρίσουμε με το κεφάλι στραμμένο στη γη. Περιμένει να παραδεχθούμε το λάθος μας. Ένα λάθος που μας έκανε να γυρίσουμε την πλάτη στην αγάπη Της. Ένα λάθος που μας έκανε να πιστέψουμε στην δική μας δύναμη και στη δύναμη που μας δίνει το χρήμα. Πόσο ειρωνικό είναι αυτό... Πόσες φορές άραγε θα επαναληφθεί η ιστορία του Αδάμ στην ανθρωπότητα; Αλλά όσες φορές και να συμβεί, η Εκκλησία μας θα περιμένει και θα επαναλαμβάνει κι Εκείνη την δική Της ιστορία. Την ιστορία της Σωτηρίας του ανθρώπου. Μια ιστορία που ξεκινά με τη "συγγνώμη" που βγαίνει απ’ την καρδιά μας το βράδυ της Κυριακής της Τυρινής και ολοκληρώνεται μέσα μας την Κυριακή της Ανάστασης και στη συνέχεια κάθε Κυριακή και κάθε φορά που συνειδητοποιούμε ότι η ύπαρξή μας αναφέρεται σε Εκείνον.

Αγαπημένοι μου ενορίτες κι αδελφοί, ας κάνουμε μια προσπάθεια φέτος. Ας δοκιμάσουμε κι αυτό μέσα σε όλα αυτά που μας προσφέρονται και χωρίς δεύτερη σκέψη δοκιμάζουμε χρόνια τώρα. Ας κάνουμε φέτος μια αρχή που θα κρατήσουμε για πάντα. Ας μπούμε σε αυτήν την μεγάλη Κιβωτό που θα μας οδηγήσει από την ταραχώδη θάλασσα της αλαζονείας και της κρίσεως του εγωισμού μας, στα ήρεμα νερά της Αγάπης Του. Καλή Σαρακοστή.

π. Αβραάμ Σ. Αποστολίδης